

lige Liv almindeligt anvendte Artikler — eller for Materialer til Fremstilling heraf —, er forbudt. Altsaa, alle Prisaftaler, der tilsigter en Forhøjelse, som til sidst kommer til Udtryk i Forhøjelse af Priserne for Livsformødenheder, er forbudt. Det er et klart Standpunkt. Spørgsmaalet er, om man vil være i Stand til at finde disse Prisaftaler og med Virkning at hindre dem, og det mod-siger nu det ærede Medlem Hr. Kragh. Derfor skal jeg først ogsaa nævne, hvilken Vej han vil gaa. Han siger, at alle Aftaler, ligegyldigt, om de er illoyale eller fuldt legiti-time, ligegyldigt, om de er til Skade for Samfundet eller til Gavn for Samfundet, skal behandles paa ganske samme Maade: Naar de viser sig paa Overfladen, træder synligt frem — det ærede Medlem brugte flere Gange denne Vending —, skal Samfundet gribe ind i Forholdet: naar de træder synligt frem paa den Maade, at der er en, som bryder ud af Aftalen, skal Samfundet nægte at stille sine Retsmidler til Raadighed til Støtte for Aftalerne mod den af disse udbrudte.

Hvad betyder nu den Vej, som det ærede Medlem Hr. Kragh gaar? Den betyder for det første, at alle Aftaler, selv de mest uretmæssige, de mest illoyale, de mest skadelige, kan faa Lov til uhindret af Samfundet at virke, saa længe de formaar at holde sig skjult — og Samfundet vil heller ikke gøre noget Forsøg paa at efterspore dem, det erklærer det ikke at villegøre —, naar bare disse Aftaler kan holde sig skjult, det vil sige, hvis de kan omgive deres Deltagere med en saadan Ring, at ingen bryder ud, faar de Lov til at virke, lige saa skadeligt de vil. Det er dog en meget væsentlig Anke mod det af det ærede Medlem Hr. Kragh fremsatte Forslag, at det saaledes siger: Kan du og har du Magt til i det skjulte at skade Samfundet, saa vær's god, saa eftersporer vi dig ikke, og saa bliver der slet ikke fra vor Side noget at foretage, og naar dernæst det ærede Medlem kommer til det Punkt, hvor disse Aftaler træder frem paa Overfladen og bliver synlige, saa skærer det ærede Medlem atter paa een Gang to helt forskellige Forhold over samme Kam. Lad os sige, at der er truffet en Aftale af fuldkommen loyal Art, og en bryder ud af den loyale Aftale, som burde være forpligtende for ham, en Aftale, som oven i Købet er samfundsgavnlig, altsaa at en Mand overfor en loyal Aftale begaar en illoyal Handling og overfor en gavnlig Aftale en skadelig Handling, saa berøver det ærede Medlem Hr. Kragh de loyale og gavnlige Aftaler Samfundets Beskyttelse til Gunst for den illoyale og skadelige Udbry-

der. Det er da ogsaa en meget væsentlig Anke imod det ærede Medlem Hr. Kraghs Forslag. Det kommer af, at han vil skære alle disse Forhold over een Kam, betragte dem under eet Synspunkt. Der er i Virkeligheden kun een Vej at gaa, og det er at trænge til Bunds i Aftalerne, bedømme dem, undersøge dem, se, hvad deres Formaal er, og, hvis Samfundet erkender, at de er skadelige, da at skride ind imod dem paa den virksomste Maade.

Jeg maa derfor mene, at det af Regeringen fremsatte Synspunkt, nemlig at for Samfundet skadelige Prisaftaler er forbudt, er langt at foretrække, fordi det dog vil ramme det, som fortjener at rammes. Og det, som Regeringen videre søger i Forslaget, er jo at tilvejebringe en Undersøgelse om, hvorvidt disse Prisaftaler er skadelige og bør rammes; i saa Fald vil de blive det, ellers vil de gaa fri. Der er her i Regeringens Forslag en Afvejelse og Undersøgelse af Aftalerne og den rette Bedømmelse af, at det er de skadelige Aftaler, man vil til Livs. Jeg maa give dette Fortrinsret overfor det ærede Medlem Hr. Kraghs Forslag, hvor interessant dette end ellers kunde være. Som det er formuleret her, kan jeg ikke se andet end, at det ved at skære alt over een Kam paa to Maader kommer til at virke højest uheldigt.

Idet jeg derefter fra Lovforslaget om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfrihed vender tilbage til Regeringslovforslaget, skal jeg et Øjeblik beskæftige mig med § 2. Denne Paragraf gaar ud paa at fordømme Vareaager og gøre den strafbar. Det er aabenbart dens Hensigt, men dette er ikke kommet til Udtryk i Lovforslaget, og det er min Anke imod den. Der er tidligere under denne Sags Behandling, ikke mindst fra konservativ Side, udtalt, at Vareaager vilde man være med til at søge at komme til Livs og gøre strafbar maaske paa anden Maade, end den for Øjeblikket er det. Det er ogsaa et retmæssigt Formaal, men det kommer ikke til Udtryk i denne Paragraf. Den har noget af den samme Vanskelighed, som Forslaget fra i Fjor havde. Den har begrænset Vanskelighederne noget derigennem, at den har begrænset Omraadet for de Ting, man beskæftiger sig med, og derfor vil § 2's Omraade for saa vidt være overkommeligt og haandterligt for et Ministerium, medens Lovforslaget i Fjor efter min Mening var fuldkommen uoverkommeligt og uhaandterligt for et hvilket som helst Ministerium.

Men jeg skal gøre opmærksom paa, at det paa anden Maade lider under de samme Fejl som Forslaget i Fjor, nemlig ved at